

„Ustavične sa radujte! Bez prestania sa modlite, pri všetkom vzdávajte vd'aky, lebo to je Božia vôľa v Kristovi Ježišovi pre vás!“ (1 Sol 5, 16-18)

Pavol písal list Solúnčanom v čase, keď ešte žili mnohí Ježišovi súčasníci, a tí ho videli, počúvali, stali sa svedkami tragédie jeho smrti, zažili úžas z jeho zmŕtvychvstania a neskôr nanebovstúpenia. Uvedomovali si stopu, ktorú zanechal Ježiš, a očakávali jeho skorý návrat. Pavol miloval solúnske spoločenstvo, bolo príkladné svojím životom, svedectvom a plodmi, preto im napísal tento list a zaprisahával ich, aby sa čítal všetkým (5, 27). Uvádza v ňom, aby dodržiavali jeho odporúčania a tak „napodobňovali nás i Pána“ (1, 6), a zhrnul ich slovami:

„Ustavične sa radujte! Bez prestania sa modlite, pri všetkom vzdávajte vd'aky, lebo to je Božia vôľa v Kristovi Ježišovi pre vás!“

Spoločným znakom týchto naliehavých výziev nie je len to, čo od nás Boh očakáva, ale aj *kedy*: nepretržite, vždy, stále.

Dá sa však radosť prikázať? Ved' všetci vieme, ako na nás v živote doliehajú problémy a starosti, utrpenia a úzkosti, aké vyprahnuté a nevlúdne je sociálne prostredie. Pre Pavla však existuje motív, ktorý by mohol *stále* umožňovať „tú radosť“, na ktorú naráža. Obracia sa na kresťanov a odporúča im brať kresťanský život vážne, aby v nich Ježiš mohol žiť v tej plnosti, ktorú prisľúbil po svojom zmŕtvychvstaní. Niekedy to môžeme zakúsiť: on žije v tých, ktorí milujú, a ktokoľvek sa môže vydať *cestou lásky*, keď sa odpúta od seba, prejavuje nezištnú lásku k druhým, prijíma podporu priateľov a nestráca živú dôveru, že „láska všetko premôže“¹.

„Ustavične sa radujte! Bez prestania sa modlite, pri všetkom vzdávajte vd'aky, lebo to je Božia vôľa v Kristovi Ježišovi pre vás!“

Komunikácia medzi veriacimi z rôznych náboženstiev a ľuďmi rôznych presvedčení vedie k ešte hlbšiemu pochopeniu, že modlitba je hlboko ľudská činnosť; modlitba buduje človeka, povznáša ho.

A ako sa modliť nepretržite? Pravoslávny teológ Evdokimov píše: „... nestačí *mať* modlitbu, pravidlá, zvyky; treba sa stať modlitbou, *byť* vtelenou modlitbou, urobiť zo svojho života liturgiu, modliť sa s najbežnejšími každodennými vecami“². A Chiara Lubichová zdôrazňuje: „Človek môže milovať (Boha) ako deti, so srdcom, ktoré Duch Svätý naplnil láskou a dôverou k svojmu Otcovi:

¹ P. Vergilius Maro/Virgilio/Virgil, Ecloga X.69; hudobné spracovanie od Gen Rosso je na adr. <https://music.apple.com/es/album/lamore-vince-tutto-single/1595294067>

² P. Evdokimov, La preghiera di Gesù in *La novità dello Spirito*, Ed. Ancora, Miláno 1997.

táto dôvera vedie k častému rozhovoru s ním, vyzprávame mu všetky svoje veci, svoje zábery, svoje plány.“³

Potom je tu tiež spôsob, ako sa stále modliť, ktorý je dostupný každému: zastavme sa pred každou činnosťou a sústreďme sa na úmysel slovami „Pre teba“. Je to jednoduchý úkon, no bude naše činnosti a celý náš život zvnútra premieňať na ustavičnú modlitbu.

„Ustavične sa radujte! Bez prestania sa modlite, pri všetkom vzdávajte vďaky, lebo to je Božia vôľa v Kristovi Ježišovi pre vás!“

Pri všetkom vzdávajte vďaky. Je to postoj, ktorý slobodne a úprimne pramení z vďačnej lásky k tomu, kto je v tichosti oporou a sprievodcom jednotlivcov, národov, dejín aj vesmíru. S vďačnosťou voči ostatným, ktorí kráčajú s nami, a vďaka čomu si uvedomujeme, že nie sme sebestační.

Radovať sa, modliť sa a ďakovať, to sú tri činnosti, ktoré nás približujú k tomu, aby sme boli takí, akých nás vidí a chce Boh, a ktoré obohacujú náš vzťah s ním. V dôvere, že „sám Boh pokoja nás celých posväťí“.⁴

Takto sa pripravíme na hlbšie prežívanie vianočnej radosti, aby sme mohli robiť svet lepším, aby sme sa stali tvorcami pokoja v sebe, v domácnostiach, na pracoviskách aj vonku na námestiach. Pre dnešok nie je nič potrebnejšie a naliehavejšie.

Spracovala Victoria Gómezová a tím Slova života

³ Chiara Lubichová, *Conversazioni*, Città Nuova, Rím 2019, s. 552.

⁴ Porov. 1 Sol 5, 23.